

Dato: 27. november 2008
Kontor: Visum, Udsendelser
og Humanitære Sager
J.nr.: 2008/4111-391
Sagsbeh.: MGS

Besvarelse af spørgsmål nr. 26 stillet af Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration den 3. november 2008 (Alm. Del).

Spørgsmål:

"Vil ministeren redegøre for processen i forbindelse med vurderinger af lægeerklærings objektivitet/ikke-objektivitet i sager om humanitær opholdstilladelse, herunder bedes oplyst hvilke aspekter der lægges vægt på i vurdering af, om en lægeerklæring skal afvises som værende ikke-objektiv.
Hvilken betydning har indholdet af tidligere lægeerklæringer fra andre læger for vurderingen af en lægeerklærings objektivitet."

Svar:

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslag nr. L 52 af 28. februar 2002 (Folketingstidende 2001-2002, Tillæg A, s.3952 f), der blev vedtaget som lov nr. 365 af 6. juni 2002 med ikrafttræden den 1. juli 2002, at vurderingen af, om der kan meddeles humanitær opholdstilladelse som følge af helbredsforhold, altid foretages på baggrund af erklæringer fra læger, psykologer og psykiatere. Det fremgår endvidere, at disse erklæringer for så vidt angår den faglige vurdering lægges oprøvet til grund.

Det er en forudsætning for, at ministeriet i overensstemmelse hermed kan lægge en fremsendt lægeerklæring oprøvet til grund, at der ikke kan rejses tvivl om den pågældende læges objektivitet. Det fremgår derfor ligeledes af ovennævnte bemærkninger, at ministeriet, i tilfælde hvor en læge har engageret sig på en sådan måde, at der kan rejses tvivl om, hvorvidt erklæringen er udtryk for en uvildig erklæring, skal se bort fra erklæringen og henvise ansøgeren til at fremkomme med en ny erklæring fra en anden læge.

Ministeriet kan efter en konkret vurdering rejse tvivl om en læges uvildighed, såfremt pågældende har engageret sig i den konkrete sag på en sådan måde, at

denne fremstår som repræsentant for ansøgeren. Dette vil eksempelvis være tilfældet, hvis lægen i selve lægeerklæringen udtrykker kritik af, at hans patient ikke er meddelt opholdstilladelse eller, såfremt lægen henvender sig til pressen og kritiserer ministeriets sagsbehandling i den konkrete sag samtidig med, at lægen udtaler, at hans patient bør meddeles opholdstilladelse. Der iværksættes ikke en konkret undersøgelse af, hvorvidt den pågældende læge har fastholdt sagligheden i sin lægefaglige vurdering. Det er således tilstrækkeligt, at der som følge af lægens udtalelser kan rejses tvivl om objektiviteten af den fremsendte erklæring. Dette er en naturlig følge af, at ministeriet skal kunne lægge lægeerklæringer uprøvet til grund.

Hvis der på baggrund af en læges udtalelse i selve lægeerklæringen eller som følge af udtalelser fremsat efter erklæringens fremsendelse kan rejses tvivl om lægens uvildighed, orienteres ansøgeren – eller dennes advokat – skriftligt om, at ministeriet har vurderet, at den fremsendte lægeerklæring ikke kan anses for værende udtryk for en uvildig vurdering af ansøgerens helbredsforhold. Ministeriet anmoder i den forbindelse ansøgeren om at fremsende en ny lægeerklæring fra en anden læge inden for en nærmere angivet frist.

I det tilfælde hvor ministeriet vurderer, at en læge har engageret sig i en sag i et sådan omfang, at der kan rejses tvivl om lægens uvildighed, men hvor der foreligger en eller flere erklæringer på sagen fra andre læger, som indeholder de til brug for sagens behandling fornødne oplysninger om ansøgerens aktuelle helbredstilstand, vil der kunne træffes afgørelse i den konkrete sag på det foreliggende grundlag. Herved ses der bort fra lægeerklæringen, som er udfærdiget af den læge, hvis uvildighed ministeriet har rejst tvivl om. I den situation vil ministeriet derfor ikke henvise udlændingen til at fremkomme med en ny lægeerklæring.